

Til nærmere Motivering af disse Ønster tillader Bestyrelsen sig følgende Bemærkninger.

1. Sige saa rimeligt det er at sætte Aldersgrænsen højere i unge Sygekasser, for at Tilgangen kan blive saa stor som mulig, ligesaa uheldigt vil det være i ældre Kasser, som allerede have vundet saadan Indgang, at Størstedelen af den Befolkning, som de ere bestemte for, er indtraadt. Det sidste er heldigvis Tilfældet med en stor Mængde af vor Forenings Sygekasser, og deres Bestræbelse har derfor længe været at affkøre den ulukkkelige Opsættelseslyst, som forhindrer Tilgangen af yngre Medlemmer, ved efterhaanden at ned sætte Aldersgrænsen for Optagelsen. Just de dygtigste og forideste Sygekasser, som ere vundne saa vidt, at Indtrædelse i Sygekasse næsten betragtes som en Selvfølge kort efter Konfirmationen, have nu 40 Aar som Aldersgrænse og ønske med Tiden at gaa endnu længere ned. Hvis en Sygekasselov binder dem til 45 Aar som den laveste Grænse, vil hele den sejerrige Kamp, som de have ført mod Uligeblidigheden og Smøleriet, være spildt, og hvis enkelte Kasser skulle benytte sig af Tilladelsen til at optage indtil 55 Aar, vilde hele den Organisation af en let og billig Flytning, som vor Forening har indført paa Sjælland, komme i den største Fare. Vi bede derfor om, at der gives Sygekasserne større Frihed, hvad Aldersgrænsen angaar.
2. Som en afgjort og ved mangfoldige Erfaringer bekræftet Rendsgerning tør vi fastsaa, at unge Landsygekasser, hvor det maanedlige Kontingent ikke tør sættes syn-derlig højere end 25 Ore pr. Medlem, umuligt uden Overanstrengelse og stadig Fare for Fallit tør paatage sig baade Vægehjælp, Pengehjælp og Medicinhjælp. Det lader sig først gøre, naar en tilstrækkelig Reservecfond er samlet, og selv en betydelig Statsunderstøttelse vil ikke forandre Forholdet. Det er aldeles sikkert, at en Sygekasse vil stynde sig med at optage ogsaa Medicinen, saa snart den magter det, men at tvinge den dertil før Tiden, vil i de fleste Tilfælde ruinere den.
3. Det synes selvmodsigende, at vi, som bede os fri for tvungen Ydelse af Medicin, ere villige til at paalægge os en saadan ny Byrde. Men der er god Mening deri, naar Erfaringen har lært os, at uden Reservecfond bliver en Sygekasse aldrig til en solid Institution, hvorfor ogsaa Sygekasserne i vor Forening og det med Held længe have arbejdet paa at erhverve sig en saadan. Vi kende ingen anden Udvej til at bevare de Tilstud fra Kommunerne og Væksmedlemmer, som en Statsunderstøttelse let kan berøve Sygekasserne, end denne, at Staten gør sit Tilstud afhængigt af, at Kassen (ikke straks, men efter et Par Aars Forløb) ejer Midler, som bevise dens Evne til at kunne opfylde sine Forpligtelser selv i haarde Sygdomsaar. Der er allerede i de sjællandske Kommuner en god Forstaaelse af, hvilken Dømmning mod Fattigdom Sygekasserne ere, og den vil ikke aftage, men styrkes, naar Staten forlanger, at Dømmningerne skulle være solide, hvis den skal støtte dem. Kun paa denne Maade synes ogsaa den glædelige Begyndelse til et Sameje blandt Smaafolk, som Sygekasserne have fremkaldt, at kunne faa Vækst og Fremgang.

9de December 1891.

Paa de forenede sjællandske Sygekassers Bestyrelses Begue

ærbødigst

B. Munk,
Sognepræst til Hærslufsholm,
Foreningens Formand.

M. Kann,
Lærer i Fensmarf,
Kassformand.

Til

Folketingets Udvalg om Sygekasseloven.